

a közel jövő csipán ezért mutatkozik
kedvesötletnek és kilátástalannak,
hogy alkalmunk legyen rá és megta-
mílhassuk azt! (IV. 23.) (F. 21.)

21. (Ad 20.) Hányzan hiszünk az
életben. Hogy: „most fog rábonyra járni”,
„most fog megakadni” az életünk! Ha pe-
dig visszatekintünk a múltba, csakis azt
láthatjuk, hogy az életünk sohasem
fűtött rábonyra és sohasem akadt meg!...
Gondolkozunk ezen, és találjuk benne
alapot a helyes bivalkodásra. (F. 22.)

22. (Ad 21.) Figyeld meg magadat
ezentúl, és — ha mások érdekében nem
szükséges — egyszer se kérdsd meg
többi, hogy mikor lesz ebéd, vagy vacso-
ra, mi lesz ebédre, vagy vacsorára, stb.?
Figy megeléged magadat ezzel felin-
telben is: a gond nélküli bivalkodásra. (F. 209)

23. Örülj annak, ami van, amit ha
parcellálsz, amiben részed lehet. Ta-
mídj meg mindennek, örömeiben örülni.
Ha sül a nap, élvezd a napfényt, a
napsugaras színeket, a jelent. Ha felhős
az ég, élvezd a borúság borongó színeit,
a homályt, akármint is tartalmazz a jelen.
Ha pedig esik, öntsd az esőt, mert at-
van újulatkodik meg az örök jelen. Min-
dig mindennek örülj, akármint is értékelés
és akármint is cselekszel. Mert aki min-
dennél örömeiben örülni tud, az az örök
jelenben él; az örök jelen pedig maga
a boldogság! (Mk. 6.) (F. 128.)

24. Mindennekelőtt teremtés teljes
rendet magadban: légy tisztában —

minden vonatkozásban — arról, hogy
mit a helyes céljaid, mit akarsz, és
magatartásod mennyiben helyes vagy
helytelen. Teljes rendet kell teremte-
ned a gondolataid és a cselekedeteid
terén. A féltalom, a panaszkodás és
az aggodalom, a gond minden gondo-
latát tartd távol magadtól. Figyeld
arra, hogy szavaidban ne legyen
panaszoskodás nyoma, és a hangod se
legyen panaszoskodó szó! Gondold
arra, hogy alvó teljes a belső rend,
ott semmiféle panaszoskodásnak
nem lehet helye. A rendet
pedig, ha megteremtetted, tartd fenn
és őrséged meg, minden körülmények
között! (IV. 24.) (F. 210.)

25. Megbocsátás nélkül nincs szerető.
De a megbocsátás is csak akkor igaz,
ha alapja: a lélekkel szemben való
legmélyebb alávettség. Tudva azt,
hogy semmi olyan nem érhet bennünket
az életben, amit meg nem érdemeltünk,
be kell látnunk, hogy aki bennünket
bánt, féjdelmet, vagy kárt okoz nekünk,
— akárcsak is teszi, — csipán a megér-
develt szívünket teljesíti be a cseleke-
delével. Nemcsak mások elítéléséhez
nincs jogunk felől, hanem a megboc-
sátáshoz nincs, mások ellenünk ellő-
velettel bírásával és világgal szemben,
minthogy magunk vagyunk azok kivál-
tói és okosai. Ha pedig egyetünk a
sors kellelhetőbbé igazságosságával,
amely a lélek (Isten) rendelkezésével tel-